

Het Soleinty Fenomeen

Het Soleinty Fenomeen

J.D. Hellion

Schrijver: J.D. Hellion

Coverontwerp: J.D. Hellion & afbeelding van Cosmorider87

ISBN:9789402173246

© 2018 J.D. Hellion

Voor alle Devianten.

Voor alle buitenbeentjes die fictie gebruiken om de realiteit te
ontvluchten.

1.

Hyco Kayan was duizelig.

Het schokken van de trein had hem het grootste deel van de nacht wakker gehouden. De rolluiken van de privécoupe waren dicht en het enige licht was afkomstig van een lamp in de hoek van het compartiment. Hij ging rechtop zitten en stootte zijn hoofd tegen het plafond. Hij was vergeten dat hij op het bovenste bed van het stapelbed lag.

Uit de hoek klonk gegriinnik.

Toen hij zich op zijn zij draaide zag hij dat zijn moeder naar hem keek. Ze zat in de zithoek met een boek op haar schoot.

‘Goedemorgen, slaapkop,’ zei Dania met een glimlach, maar haar rood doorlopen ogen verraadden dat ze weer had gehuild.

Hyco deed alsof hij het niet zag. ‘Goedemorgen, mam,’ zei hij knorrig en sprong uit bed.

Dat was geen goed idee. Wankelend bleef hij staan, zijn armen uitgestoken alsof hij op een surfplank stond. Zijn hoofd en de trein leken een wedstrijd te voeren om te zien wie hem als eerste onderuit kon halen. Hij was niet van plan één van de twee te laten winnen en ging op het onderste bed zitten.

Op de wekker naast hem zag hij dat het 8:17 was.

Ze waren al bijna twintig uur onderweg. Eenmaal hij zijn benen weer vertrouwde ging hij staan en activeerde de schakelaar naast het raam om de rolluiken omhoog te schuiven. Goud licht stroomde de coupé in.

De beschaafde wereld had plaatsgemaakt voor een woest, kaal landschap onder drie brandende zonnen en een halve maan. Hij had gelezen dat de temperaturen hier tot 60°C konden oplopen en dat de